

Ն Ե Ր Բ ՈՂ Ա Կ Ա Ն

Օշականի ամենասուրբ գերեզման,
 Հանճարի հող՝ ուրկէց այսօր,
 Տասնեւհինգ մրրիկեան դարերու
 Պատմութիւն մը պերճաշուք,
 Արեւելքէն Արեւմուտք, երկու Հայքն բովանդակ,
 Դէպի զքեզ, ազատօրէ՛ն աղօթելու կը շարժէ ...

Օշականի անհո՛ւն մեռեալ,
 Դուն թւաւոր ճիւղերով
 Ոսկեհոս գե՛տ գիտութեան,
 Մտքի փրկիչ, յոյսի հսկայ, կեանքի կեդրոն,
 Դուն անվախճա՛ն փոշիացեալ,
 Դուն ջահերու անմարելի շտեմարան,
 Ուրկէց ուղեղս, մանկութեանս օրերուն,
 Ես՝ աղքատօրէն եկայ վառել ...:

Օշականի վսեմական վարդապետ,
 Դուն վեհիմաստ վանական եւ Աստծո՛յ բաժակ,
 Դուն Յիսուսի բազմաբուրեան պատմութեան,
 Խօսքի՛ աղբիւր, բանի՛ բարձունք,
 Կարողութեանց անվե՛րջ կատար,
 Դուն իմաստի աւագան եւ աղօթքի կապոյտ անձրեւ,
 Ափ մը հողէ՛դ ամբողջ երկինք մը դեռ կը բուրէ ...

Օշականի դուն անկորուստ կրօնական,
 Անապատին մէ՛ջ մխրճուող ճգնաւոր,
 Դուն անբասիր եւ մեհնական մենակեաց,
 Խօնկի՛ անտառ, կնդրուկներո՛ւ բուրաստան,
 Քրիստոսի ազնիւ խօսքին դուն տիրական տարածիչ
 Եւ կռանիղեայ ուղղափառ սիւն,
 Եւ մտքի գմբէթ եւ հոգիի անծայրածիր հորիզոն,
 Դո՛ւն շնորհքի աշնանային շատրուան,
 Քու հաւատքէ՛դ հաւատացեալ՝ Ես ալ լացի ...:

Գ Ի Ի Տ Ի Ն, Փ Ա Ռ Ք Ր

Մեսրոպ, հայ դարերու զիմաց կեցող՝
 Դուռն աղամանդեայ ապառաժ,
 Դուռն մանուկներու մերկ ուղեղէն
 Մինչեւ հանճարը ցոլքեր ցանող
 Գիտակցութեանց անգիւտ փարոս ...

Դուռն որուն կոփիւնը կռանին,
 Ժամերուն պէս, ըռպէին հետ անդադար,
 Իմացական թանգարանին արծանները մեզ կը ծուլէ ...
 Դուռն աննինջ հսկող, դուռն տիտանեան տեսանող,
 Դուռն օրօրոցէն մինչեւ գերեզման,
 Մեր մէն մի խօսքին, մէն մի շունչին
 Գեղեցկածայն բացատրիլ ...
 Դուռն բարբառի արարիչ, Բանի իշխան,
 Դուռն անբաւ բաւիղ տեւողութեան,
 Դուռն գոյացութեան արգաւանդ հայր,
 Դուռն լոյսի անիւ, դուռն հաւատքի հրաւէր,
 Դուռն հայրենի հողին վրայ մորկին պէս բարձրացող
 Անտառ անհուն, անտառ սրտի,
 Որուն մէն մի հաստատարուն ծառերն հսկայ,
 Մէկ մէկ բնար, մէկ մէկ փանդիւռ են մեր շունչին ...
 Մէկ մէկ շեփոր մեր հագագին ռազմական,
 Մէկ մէկ պատնէշ ճակատագրի պատուհասին ...
 Դուռն անվատնելի ցորեանի դաշտ, դուռն ձրի՝ հաց,
 Դուռն հունձք հարուստ եւ դուռն հնձան հրաշէկ,
 Դուռն արեւցութեանց եւ զինիի աւազան,
 Որուն մէջ ե՛ս ալ ոսկի սափորս եմ մխրճեր ...
 Արեւներու ծարաւէս խենթ ...

* *

Եւ այսօր, քու սրբութեամբդ սնած՝
 Ես ապաժաման քնարահար,
 Եւ անվճար ու անարժան երախտագէտ,
 Ես՝ քու ցեղիդ հոգիին՝ հայելին քեզ կը բերեմ ...
 Աչքերուս մէջ անոր ալքէն հուր առի ...
 Ու իմ խօսքերս անոր սրտէ՛ն եմ քաղեր,
 Եւ ի՛նչ որ կարդաս ճակտիս վրան,
 Ի՛նչ որ կարդաս ժպիտիս մէջ,
 Անոր Յոյսո՞վն եմ ես գրած ...:

Եւ թոյլ տուր այսօր, ո՛վ Մեսրոպ,
 Որ՝ Հայոց հողէն մինչեւ աստղերը հասնող
 Քու ոսկիէ սանդուխէդ վեր բարձրանամ,
 Եւ հաստատաբայլ, աստիճանէ աստիճան
 Ու պսակէ ի պսակ եւ լոյսէ ի լոյս,
 Իբր զաւակ մը մրտածուհիդ,
 Ես ի քե՛զ գամ, իմ այս երգս երգելու ...:

ՍԻԱՄԱՆԹԾ